

HOMILIE MGR. JOHAN BONNY, BISSCHOP VAN ANTWERPEN PAASWAKE

Onze-Lieve-Vrouwekathedraal Antwerpen 31 maart 2018, 21u

Gen. 1,1 – 2,2

Ex. 14, 15 – 15, 1

Jes. 55, 1-11

Ez. 36, 16-17a.18-28

Rom. 6, 3-11

Mc. 16, 1-8

Broeders en zusters,

We hoorden het evangelie van Pasen zoals de evangelist Marcus het vertelt. Drie vrouwen hebben welriekende kruiden gekocht om het lichaam van Jezus te gaan balsemen: Maria Magdalena, Maria de moeder van Jacobus, en Salome. Zo haast de sabbat voorbij is, nog vroeg in de morgen, gaan ze naar het graf. Ze vertrekken met een grote onzekerheid: zullen ze wel tot bij het dode lichaam van Jezus kunnen komen? Ze weten niet of iemand in de buurt zal zijn om de zware steen van het graf voor hen weg te rollen. Met die twijfel hadden ze eigenlijk ook thuis kunnen blijven. Waarom vertrekken als je niet weet of je een plan zal kunnen uitvoeren? Toch gaan ze door. Ze laten zich niet afschrikken door hun aarzeling en twijfel. Integendeel, ze laten zich drijven door hun verlangen en hun aanvoelen. Ze komen bij het graf en zien tot hun verbazing dat de grote steen is weggerold. Het graf is leeg en een engel zegt hun: *'Gij zoekt Jezus de Nazarener, die gekruisigd is. Hij is verrezen. Hij is niet hier. Kijk, dit is de plaats waar men Hem had neergelegd'* (Mc. 16, 6). Meteen beseffen de vrouwen: hier is Hij niet meer te vinden; hier staan we op de verkeerde plek.

Beste christen, ben ook jij op zoek naar de levende Jezus? Wil ook jij Hem ontmoeten? Ga Hem dan niet zoeken op het kerkhof! Inderdaad, soms denken we Jezus nog te vinden tussen de graven van vroeger. Want waar hebben wij Jezus het laatste neergelegd? Waar hebben we Hem begraven? Tussen de plooiën van onze jaarlijkse gewoonten, onze maatschappelijke routine, de thema's van de politiek en de media: daartussen hebben we Jezus neergelegd, als in een graf. En voor zijn graf hebben we een grote steen gelegd: een steen om Hem daar kort te houden. Jezus achter een grote steen: dat is veiliger. Dan kan zijn woord geen weerstand meer bieden. Dat kunnen zijn handen geen wonderen meer verrichten. Dan kan zijn aanwezigheid geen verbinding meer scheppen. Dan kan niemand nog achter Hem aanlopen. Dan zijn onze wetten de enige en de hoogste. Voor onze veiligheid verblijft Jezus beter waar wij Hem hebben neergelegd: in een graf, achter een grote steen. En samen met Jezus hebben we in datzelfde graf zoveel andere dromen

en verwachtingen van de mensheid opgeborgen. Het graf van Jezus is een heus kerkhof geworden: een kerkhof van onvervulde verlangens en afgevoerde talenten. Op het kerkhof van de wereld ligt niet alleen ons verleden begraven, daar ligt ook onze toekomst begraven!

Wil jij de levende Jezus ontmoeten? Verlaat dan dat kerkhof! Dat is de eerste boodschap van Pasen. De drie vrouwen hebben hun welriekende kruiden of balsem voor niets meegebracht. Er is geen dode Jezus meer om te balsemen. Wat de vrouwen niet meer kunnen, moeten ook wij niet proberen. Zoek de levende Jezus niet tussen de dode stenen! Ga voor een nieuwe ontmoeting met de levende Heer, op een nieuwe en een andere plek. Die nieuwe ontmoeting hebben wij meer dan nodig. Ze brengt de stenen in beweging waaronder ons leven begraven ligt: stenen van gewenning en gewoonte, stenen van angst en onzekerheid, stenen van gemakzucht en zelfbescherming, stenen van verdriet en eenzaamheid. Elke ontmoeting met de Verrezen Heer zet ons weer in frisse buitenlucht. Ze doet oude sloten springen en drijft ons naar een nieuwe vrijheid. Goede vrienden, blijf met Pasen niet hangen rond je innerlijke kerkhof. Durf met de Verrezen Heer een nieuwe ontmoeting aan! Volg het spoor dat de engel je aangeeft: ga terug naar Galilea, naar je gewone leven, in open lucht: daar wacht Jezus op je, daar zal Hij nieuwe wegen voor je openleggen.

Goede vrienden, in de liturgie van Pasen hebben de welriekende kruiden en de balsem van de vrouwen bij het graf geen taak meer. Er is geen dode Jezus meer om te verzorgen. Wat in deze liturgie van Pasen wel voor ons klaar staat, is een groot bekken vol vers fris water. Na deze homilie zullen we het doopwater zegenen. Met het nieuwe doopwater zullen we meteen enkele nieuwe christenen dopen. Nadien zullen we ons allen met datzelfde doopwater laten besprenkelen. Balsem staat aan het einde, water aan het begin van het leven. Het leven verplaatst zich daar waar water stroomt. Wordt een akker dor en droog, dan trekt het leven eruit weg. Gaat over een akker weer water vloeien, dan keert het groene leven er zo terug. Jawel, over de akker van ons leven mag opnieuw vers water stromen: het water van het leven, het water van de Verrijzenis. Bovendien werkt fris water als een *wake-up call*, als een wekker om uit de slaap te ontwaken. We kennen het nog van op kamp in de jeugdbeweging: geen betere manier om langslapers te wekken dan met een emmer fris water! Vandaag mogen we drie nieuwe christenen door het doopsel opnemen in onze kerkgemeenschap: we bidden dat zij door het water van het doopsel mogen deel hebben aan het nieuwe leven dat de Verrezen Jezus voor ons openlegt. En wij die het doopsel al ontvangen hebben, vele jaren geleden, wij kunnen ongetwijfeld wat fris doopwater gebruiken om uit de slaap te ontwaken, om wakker te worden of om uit ons graf naar buiten te komen. ‘Als Ik opsta uit de dood’, zegt Jezus, ‘waarom zou jij dan blijven slapen?’ ‘Als Ik naar buiten kom, waarom zou jij dan binnen blijven?’ Laat het frisse doopwater opnieuw zijn werk doen: daarvoor is het Pasen! Amen.

+ Johan Bonny
Bisschop van Antwerpen